

եւ ծախսել է 261 ր. 30 կ.։ Նոյն վարժարանի անցեալ տարիների հաշիւները առ ձեռն չունենալով, նոցա մասին ոչինչ ասել չենք կարող, միայն թոյլ ենք տալիս մեզ նկատել, որ եթէ յարգոյ Հոգարար ձութիւնը այսուհետեւ եւս իւր գործը այսպէս վարելու լինի, մի քանի տարուց յետոյ ամբողջ մայր գումարը բոլորովին կսպառուի եւ հետեւարար վարժարանը փակման գրգռող թեանք կը վիճակի ի դաւ ամենայն Անդամոց եւ Անդամու հետց Ընկերութեան վարժարանի եւ ամենայն ազգայնոց։

Սորա մասին հոգալու հրաւիրումենք յարգոյ Հոգարար ձուաց ուշագորութիւնը։

ՀԱՅ ԳԵՂՋԻՈՒ ՀԻ.

Զով Մայիսն անցաւ, ջերմ Գունիսն եկաւ,
Մեր հայ գիւղացու արտերը հասաւ,
Սա իւր եզները լծից արձակեց.
Ազատ շրջելու իրաւունք տուեց.

Ասաց, « թող նոքա քիչ հանգիստ մնան,
Ազատուին լծից, որ պարարտանան,
Մինչեւ որ մենք էլ արտերը հնձենք
Եւ կրկին նորանց լծի տակ բերենք. »
« Ի՞մ սիրելի կին, ասաց գիւղացին,
Իրիկունը մեր մանգաղ, գերանդին
Սրէ՛, պատրաստէ, որ ես էն գլխէն
Մեր վերէ արտի հունձը սկսեմ. »

« Նորա հասկերը, ոսկու պէս փայլուն,
Վաղուց են հասել, հնձող են կանչում.
Մեզ որ օգնելու ուրիշ դք չկայ,
Այդ հունձը միայն ինձ ու քեզ մնայ. »

Կինն խոսոյն վազեց, պատից վայր բերեց
Երկու հատ մանգաղ, սրեց, պատրաստեց.
« Ահա ամեն ինչ, ասաց, պատրաստ է.
Վաղը մեր բազկի ուժերը փորձենք. »

Եւ երբ լուսացաւ, գիւղացին առաւ
Իւր սուր մանգաղն ու արտը գնաց.
Իսկ կինը տան գործերը վերջացրեց,
Առաւ ուտելիք, դէպ արտ շտապեց.

Արի գիւղացին արտի մէջ մտած,
Ու նոր զօրութիւն, նոր ոյժ զգեցած,
Իւր սուր մանգաղն աջ ու ձախ կձգէր,
Հնձած որաներ խուրձ խուրձ կկապէր.

Յանկարձ նա լսեց, — « Բարի՛ աշխատես,
Իմ սիրելի մարդ, հերիք է հնձես.

Գիտեմ՝ զաղբած ես, մի փոքր նստիր,

Քիչ հաց ու պանիր հանգիստ վայելի՛ր: »

Խոնջած գիւղացին շատ ուրախացաւ,

Երբ իւր ամուսնոյն նա իւր մօտ տեսաւ.

Զեռքով ճակատից քրտինքը սրբեց,

Փայլուն մանգաղը ձեռքից վայր դրեց,

« Դէ՛հ, հիմայ ես քիչ մի հանգստանամ

Դու քո մանգաղդդ ան, իմ սիրական,

Ինչպէս դու վարժ ես քո տան գործերում,

Նոյնպէս վարժ ես և մանգաղ շարժելում: »

Գեղջուկ քաջուհին սիրով ձեռն առաւ

Կտրուկ մանգաղը, արտի մէջ մտաւ,

« — Գիւղացու աղջիկ, գիւղացու կին եմ,

Իմ աղքատ մարդին ես սիրով կօգնեմ:

« Թող ես մարդիս հետ լինիմ աշխատած,

Որ նորա հետ էլ ուտեմ հալալ հաց.

Հայրս ու մայրս ինձ միշտ կասէին,

Սիրելի՛ աղջիկ, կօգնես քո մարդին:

« Փափկակեցութիւն մեղ չեն հարկաւոր,

Կամ շքեղ տներում նստել փառաւոր

.

« Այլ թէ պարզ սրտով մեր մարդին սիրել

Եւ մեր իշխանը նորան ճանաչել,

Մասնակից լինել իր աշխատանքին

Սիրով բնակուիլ, փառք տալ Արարչին: »

Այսպէս մարդ ու կին իրար օգնեցին

Եւ ամբողջ օրը արտը հնձեցին.

Եւ երեկոյեան դառնալով դէպ տուն

Տունն Արարչին փառք և գոհութիւն:

Ո՛հ թէ՛ Հայ ազգի ամեն ամուսինք

Միշտ ու ամեն տեղ այսպէս լինէին,

Եւ իւրեանց տղայ ու աղջիկ որդւոց

Աշխատութեան մէջ այսպէս կրթէին,

Դառն աղքատութիւն հեռու կը փախէր,

Ո՛չ կագ, ո՛չ կոիւ, մեղ կը հանդիպէր:

Գրաւար Ներսէս Մ. Տ. Ուսմանց: